

# İstiğrâk

*Mehmet Âkif Ersoy*

## **İstigrâk** — Mehmet Âkif Ersoy

İlk yayın: Safahat 1. kitap (1911), Nazım Parçaları bölümü

Mehmet Âkif Ersoy 1936 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak ([tr.wikisource.org](https://tr.wikisource.org)) aktarımından alınmıştır:  
<https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=İstigrâk&oldid=145176> (revizyon 145176). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

[pdfkitaphane.com](http://pdfkitaphane.com)

Tasavvur et ki muzlim bir şeb-i ecrâm-ı nâpeydâ:  
Yatar heybetli âgûşunda dûrâdûr bir feyfâ;  
Düşen gümrâh için yol bulma yok emvâc-i zulmetten;  
Gidilmez... Her adım attıkça bir girdâb olur rehzen;  
O rîkistâna batmış, çalkanan seyyâh-i âvâre  
Nasıl müştâk ise bir nûra, bir necm-i rehâkâre;  
Sana ey lem'a-i ümmîd ben de öyle müştâkım;  
Görün bir kerre zîrâ pek karanlık oldu âfâkım!

Geçir pîş-i hayâlinden ki cûşâcûş bir umman  
Nişandır yükselen her mevc-i tûfan-hîzi bir dağdan;  
Ölüm var, kurtuluş yok sâhil-i imdâd uzaklarda;  
Demâdem rûh titrer korkudan donmuş dudaklarda.  
O coşkun unsurun savletleriyle uğraşan kimse,  
Nasıl eyler tehâlûk bir kenâr-ı tesliyet görse  
Muhât-ı lücce-i ye's olduğum bir böyle hâlimde  
Senin tayfın da aynıyle o sâhildir hayâlimde.

Düşün âvâre bir mâder ki: Evlâdından olsun dûr;  
Tahayyül eyle yâhud bir yetîm-i hânüman-mehcûr;  
O bedbahtın nasıl evlâdı hiç gitmezse yâdından;  
Nasıl çıkmazsa mâder, öksüzün bir dem fuâdından;  
Benim yâdım da, ey ârâm-ı can, yâd-ı güzînindir.  
Ne yapsam çünkü manzûrum, senin feyz-i mübînindir:

Çemen emvâc-ı nûrundur, fidanlar yâl ü bâlindir:  
Sulardan akseden sûret cemâl-i lâyezâlindir.  
Hırâm-ı nâzenînindir o raksan mevceler cûda;  
Mutarrâ nûkhetindir gizlenen ezhâr-ı hoş-bûda.  
Leyâlin sînesinde hâba dalmış nâzenîn eshâr,  
Eder gîsûna yaslanmış cebîn-i pâkini ihtâr.  
Nigâhından saçılmış lem'alardır pîş-i hayrette  
Yüzen ecrâm-ı nûrânûr bahr-i sermediyyette.  
Zemin lebrîz-i âsârın; semâ pâmâl-i envârın:  
Avâlim hep merâyâ-yı nazar pîrâ-yı dîdârın.

Çekilmek istemiş de subh-dem bir cây-ı tenhâya,  
Oturmuş sâhil-i deryâya, dalmıştım temâşâyâ.  
Henüz âfâk açılmıştı: Semâ mahmûr idi hâtta  
Nümâyân olmamıştı hâb-gâhından güneş hâlâ.  
Derin bir samte müstağrak leb-i deryâda hiç ses yok..  
Sabâ durgun, sular durgun, bütün eşyâda durgunluk!  
O fers-î nîlgûn üstünde, tıfl-ı nâzenin-vârı,  
Uyurken dâye-i bîdar-ı subhun tıfl-ı envârı;  
Güneş, pîşinde dağlar perde-dâr olmuş, harîminden  
Görünmüş, sonra şehrhânda yükselmişti tedricen.  
Teâlî eyleyince bir zaman bâlâ-yı kudrette,  
Ziyâlar mevc mevc oldu o pehnâ-yı rûkûdette.  
Bu cûşîşler o dalgın havz-ı simîni uyandırdı;  
Sabâ enfâs-ı sevdâ perveriyle dalgalandırdı.  
Açıklardan gelen emvâc-ı peyderpeyle, sâhilden  
Demâdem oldu vecd-efzâ, hazin bir nağme, bir şîven.  
Kulak verdim o âhenge: Meğer âheng-i şî'rinmiş!  
O cûşîş-zâr olan kulzüm senin ummân-ı fikrinmiş,  
Güneş: Rûhun imiş; bir huzme şeklinde inen nûru:  
O menba'dan hurûşan sânihanmış doğrudan doğru.  
Tecellî etti artık anladım: Sensin bütün dünyâ..  
Bu senlikte fakat ey yâr-ı gaib, ben neyim âyâ?